

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: K.H.A.,* narozený..., státní příslušnost Irácká republika, t.č. v X, *zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa,* advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 12.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017, č.j. OAM-2033/DS-PR-P12-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se **p ř i z n á v á** odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 23017, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 12.10.2017 následně k výzvě soudu doplněnou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017 č.j. OAM-2033/DS-PR-P12-2017, jímž byla označena za nepřipustnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Rumunsko bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo*

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen ***Nariženi či Dublinské nariženi či Dublin III***).

V žalobě zejména žalobce namítal, že jeho předání do Rumunska je nepřipustné pro systémové nedostatky v rumunském azylovém systému a Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení. K tomu citoval ustanovení čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení. Také nesouhlasil s posouzením podmínek v Rumunsku, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, a považoval je za nesprávné a nedostatečné. Žalovaný zcela opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní a která s sebou pro nemajetné žadatele nese neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sítě rumunského práva sociálního zabezpečení, kdy rumunské orgány sociálního zabezpečení např. mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků doklady, které země původu žadatelů ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno získání potřebné sociální podpory. Zásadní problém pro žadatele, resp. držitele mezinárodní ochrany spočívá i v problematické participaci na integračních programech, které by umožnily držitelům mezinárodní ochrany adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze 4 hodiny výuky rumunštiny týdně, neexistuje koordinovaný program, který by zabezpečoval efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií, a není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizích jazycích. Tyto okolnosti jsou tak zásadní překážkou integrace, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim však z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře. Žadatelé a držitelé mezinárodní ochrany se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů i běžných dokladů. Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany. Systém pomoci žadatelům a držitelům mezinárodní ochrany trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům (tedy i žalobci) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k integraci, jakož i úhrada zdravotní péče. Žalobci tak v Rumunsku hrozí nepřijatelně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů v Rumunsku byly „skromné“, nýbrž se jedná o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opomněl tematizovat sociální situaci žadatelů, proto napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti a nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, Potvrzení o osobních a majetkových poměrech a kopie usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9.10.2017 č.j. 2 A 112/2017-17, jímž byl žalobci zástupcem ustanoven jmenovaný advokát, zpráva Migrant Integration Center Brasov-Romania z roku 2016 v anglickém jazyce.)*

V podané blanketní žalobě žalobce požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy a o přiznání odkladného účinku žalobě. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních a majetkových poměrech a kopie usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9.10.2017 č.j. 2A 112/2017-17, jímž byl žalobci zástupcem ustanoven jmenovaný advokát.)*

O návrhu žalobce na ustanovení zástupce bylo nejprve rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 23.10.2017 č.j. 60Az 72/2017-18, kdy byl zástupcem ustanoven Mgr. Dalibor Lípa, advokát, se sídlem Vyšehradská 702/12, 360 01 Karlovy Vary. Následně byla žalobcem podána kasační stížnost proti ustanovení zástupce, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) dne 20.12.2017 rozsudkem č.j. 4 As 223/2017-19 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 23.10.2017 č.j. 60Az 72/2017-18 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně byl usnesením zdejšího soudu ze dne 15.1.2018 č.j. 60Az 72/2017-50 ustanoven žalobci zástupcem advokát Mgr. Ing. Jakub Backa. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, soud se tímto návrhem nezabýval.

Napadeným rozhodnutím ze dne 6.10.2017 č.j. OAM-2033/DS-PR-P12-2017 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno s tím, že stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Rumunsko.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 17.9.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPA-337215-13/ČJ-2017-000022-MIG, ze dne 18.9.2017, zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR* (dále jen *zákon o pobytu cizinců*), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen *ZZC*). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 22.8.2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že z Iráku odcestoval dne 10.8.2017 z politických, ekonomických a společenských důvodů, a to letecky do Istanbulu, následně pokračoval z Turecka nelegální cestou lodí do Rumunska. Z Rumunska odjel za pomoci převaděčů přes Maďarsko a Slovensko až do Prahy, kde byl kontrolován a následně zadržen Policií ČR; jeho cílem bylo Německo. V Rumunsku pobýval asi 15 dní v uprchlickém táboře, již se tam nechce vrátit, neměl tam žádné problémy, ale je tam špatná ekonomická situace.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: „Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Rumunska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Žalovaný tedy konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Ze správního řízení jasně vyplynulo, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a Rumunsko je tedy odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dne 21.9.2017 žalovaný požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho

žádosti o mezinárodní ochranu a dne 4.10.2017 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 16.11.2017 a 13.2.2018 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení. Žalovaný uvedl, že z § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu jasně plyne, že zákon o azylu upravuje řízení ve věci mezinárodní ochrany s odkazem na Nařízení. Žalovaný se také vyjádřil k možnosti uplatnění diskrečního ustanovení daného čl. 17 Nařízení, který dle judikatury NSS nebylo možné aplikovat (viz rozsudek NSS ze dne 18.5.2016 č.j. 6 Azs 67/2016-34). Dále konstatoval, že nezjistil skutečnosti prokazující, že v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky (viz rozsudek NSS ze dne 22.3.2017 č.j. 9 Azs 27/2016-37). Žalovaný nemá žádné informace a ani takové nebyly předloženy žalobcem, o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení. Žalovaný nepopíral, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostatech v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9.5.2016 č.j. 50Az 1-20016-111). Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového systému posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu učinilo akceptaci o přemístění ze dne 4.10.2017. Dle žalovaného tedy byla situace v Rumunsku týkající se jejich azylového systému zhodnocena dostatečně a žalovaný nezjistil existenci systematických nedostatků v rámci azylových procedur, které by nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.10.2017 i ve vyjádřeních žalovaného ze dne 16.11.2017 a 13.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.10.2017 žalobci doručeno dne 10.10.2017.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s tímto postupem.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 2 věta první Nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky a Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení. K tomu zdejší soudu uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. I Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4-5. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Soud taktéž přihlédl k tvrzení žalobce v rámci pohovoru provedeném dne 27.9.2017, během něž žalobce ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že tam pobýval v nějakém táboře asi 15 dní, ale nevěděl, o jaké ubytovací zařízení se jednalo. K hodnocení ubytování uvedl, že tam vlastně nic moc nebylo, jen pokoje na spaní, které vypadaly normálně; na pokoji byl ještě s jedním člověkem. Rumunsko opustil z důvodu, že tam nebyla práce a kvůli celkově špatné situaci. Jeho cíl cesty je Německo, protože je to tam lepší. Do Rumunska se žalobce vrátit nechce a ještě následně uvedl, že tam nemá žádné problémy ani žádnou překážku, ale je tam špatná ekonomická situace.

Ačkoli obtíže žadatelů, o kterých se ustanovený zástupce zmiňuje v doplnění žaloby datovaném dne 6.2.2018 mohou představovat bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, soud nedospěl k závěru, že by dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen *Úmluva*) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), přičemž lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost

č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III. tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navracena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem a vůbec nehovořil o tom, že by podmínky panující v Rumunsku pro něj byly nepřijatelné, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Přílohou doplnění žaloby byla kopie Zprávy Migrant Integration Center Brasov-Romania z roku 2016 v anglickém jazyce. Zdejší soud žalobce vyzval ke sdělení, zda se jedná o návrh důkazu, a pro případ, že tomu tak bude, k doložení úředně ověřeného překladu a specifikaci skutečností, které chce tímto důkazem prokázat. Žalobce na výzvu už dále nereagoval, proto soud k předložené zprávě nepřihlédl.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce měl sice úspěch v řízení o kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 23.10.2017 č.j. 60 Az 72/2017-18 o ustanovení zástupce žalobci (*viz shora*), avšak ve věci samé úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 6.2.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu

zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně